

Đừng Gặp Lại Người Xưa

Tùy Anh

Gia đình ông rất chăm đi Chùa, nhưng ngày xưa hỏi quen nhau, ông cười nói "*Đã có Mẹ và Em đi lễ cầu nguyện cho anh rồi, anh lễ nữa sẽ thừa, Phật nào chứng cho người tham, phải không?*" tôi đành chịu cái tính ngang ngang, bướng bỉnh của ông. Rồi ông mê chính trị, tham gia quân đội, tiếp đó đi du học hay đi tu nghiệp gì đó (sau này gặp lại ông nói "*làm trai phải có danh gì với núi sông chứ?*"), tôi cứ chờ vu vơ đợi ông chẳng một lời hứa hẹn, cho đến khi hoàn cảnh đất nước thay đổi, tôi và ông mất liên lạc. Chẳng còn hy vọng về người tình vô thanh, nay lại thêm vô ảnh, tôi cũng ba mươi mấy rồi, tôi phải vâng lời gia đình có chồng, rồi chồng con tôi cũng như bao người ở thời điểm hỗn loạn cuộc sống đó, tìm cách vượt biên, tôi chẳng nhận được tin tức của chồng con rất nhiều năm sau đó.

Ngày ấy, vợ chồng bàn nhau bán nhà, bán cả sản nghiệp lấy tiền vượt biên. Ngày ấy, ai cũng khuyên đi đâu thì cũng phải đi đủ vợ chồng, nhưng chồng tôi yêu tôi (?) nói "*anh sợ không thể bảo vệ em khi mình lênh đênh trên biển, lỡ có chuyện gì không hay .... (chồng tôi ngập ngừng câu nói, nhưng tôi có thể hiểu chồng tôi ám chỉ bọn cướp biển, chẳng những cướp tiền mà còn cướp cả trinh tiết của người người đàn bà đã có chồng) ... anh sẽ ân hận và đau khổ lắm ! tôi nguyện ngủ chấp nhận ở lại sống lây lất chờ đợi cả chục năm"*

Một người hàng xóm từ Mỹ về chơi cho tôi biết tin, chồng tôi đã có vợ khác từ lâu rồi, dĩ nhiên tôi chết lặng vì đau đớn, không những vì hết sạch tài sản, mà tình nghĩa vợ chồng bây giờ cũng tay không bắt gió. Buồn quá, ngoài giờ làm việc tôi bắt đầu lang thang vào Net viết vớ vẩn, tôi không chủ định kiếm chồng đâu, vì các con tôi sắp ra trường, khi đến tuổi thành niên, các con tôi cũng có thể bảo lãnh tôi đến Mỹ được, tôi chỉ muốn giải sầu. Tôi gặp lại ông ở những trang web, phần lớn ông viết bài khảo cứu khoa học, phổ biến kiến thức kinh doanh, tôi đọc tên và ngẩn người "*có thể tên trùng tên chẳng?*" còn ông cũng thắc mắc viết thư làm quen vì giọng điệu thơ của tôi gợi ông nhớ lại người xưa (ông viết bài giảng về khoa học, kinh doanh rất hấp dẫn, nhưng ông hoàn toàn không có năng khiếu về thơ) và khi trao đổi thư từ, chúng tôi mừng đến khóc khi biết tin tức về nhau. Vợ ông mất đã vài năm, các con cũng đều có việc làm ổn định. Ông lại là một doanh nhân thành công. Chỉ một thời gian ngắn, ông đề nghị xây dựng gia đình với tôi, dù ngày xưa chúng tôi chẳng thể non hẹn biển gì cả. Tôi xúc động và hạnh phúc biết bao nhiêu, vì hình như ngày xưa tôi là kẻ yêu thầm mà nay sự lặng thầm đạt kết quả.

Ngoài việc viết Email thường xuyên, mỗi tối chúng tôi phone cho nhau, chúng tôi kể những chuyện xảy ra sau khi xa nhau, nhắc lại bao nhiêu chuyện cũ, nói về con cái ... chờ đợi ông thu xếp công việc về VN tiến hành thủ tục kết hôn với tôi. (chúng tôi vẫn chưa gặp lại nhau sau mấy chục năm xa cách).

Trong những lần nói chuyện, ông kể con gái ông rất thông minh, học giỏi và đặc biệt rất đẹp gái. Tôi biết ông yêu và hãnh diện về con gái của ông vô cùng qua cách diễn tả, khiến tôi chạnh lòng nghĩ đến con gái của tôi kém con gái ông vài tuổi, thiếu thốn đủ điều mặc dù cũng đang sống có bố, nhưng bố có vợ khác nên chẳng chăm sóc chu đáo được. Ông khoe con gái ông học ngành báo chí nên tiếng Mỹ như người bản xứ, tôi chỉ im lặng chẳng nói ra, con gái tôi cũng thông minh học giỏi, cũng đẹp gái và hơn nữa là rất rành rẽ tiếng mẹ đẻ dù cũng lớn lên ở Mỹ

Một vài người bạn chúc mừng tôi cuối cùng đã tìm thấy hạnh phúc, tôi thầm cảm ơn trời Phật đã cho tôi được như hiện nay, nhưng đêm qua ông lại khoe với tôi thằng rể tương lai mua tặng cho con gái ông con chó đáng giá hai ngàn đô la, lại chuyện con chó thông minh, khôn ngoan như người, xinh đẹp. Tôi cố im lặng nghe chuyện khó nghe, rồi so sánh với hoàn cảnh sống của bao người khi bữa ăn còn thiếu thốn trong lúc con chó cưng của ông ăn toàn thịt bò và uống sữa mỗi ngày cho mượt lông, đi học, đi tĩa lông hàng tuần... và có hẳn một người dắt chó đi ị mỗi ngày nữa chứ, ông toé toét nói mỗi khi ông đi làm về con chó mừng rỡ như gặp ông ngoại, ông gửi bao nhiêu hình chụp ông và con chó với đủ tư thế thân mật, khiến tôi cũng tức cười quá!

Ông hỏi tôi "*em biết tại sao anh muốn lấy em làm vợ không?*" "*thì yêu chứ gì?*" "*Ừ, cũng yêu, nhưng một phần anh nghĩ, con chó mỗi tháng tốn cho nó bạc ngàn còn được, mà nó đâu biết vuốt ve ... còn em thì có thể làm tình được*".

Trời ơi, tôi không thể nào ngờ, người đàn ông tôi mê một thời, có học và tiếp tục có nhiều bằng cấp cao khi đến Mỹ lại có ý tưởng quái dị như vậy về chó và đàn bà. Sáng nay tôi viết cho ông vài chữ vắn tắt từ chối việc

ông về cưới và bảo lãnh tôi sang Mỹ, sau đó tôi phá password để từ nay không thể vào hộp thư đó nữa. Bây giờ tôi cũng báo xin đổi số phone nhà. Hy vọng tôi đã quyết định đúng.